

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg takker fru Lone Dybkjær for en yderst interessant tale.

Fru Lone Dybkjær sagde, at hun ikke forstod modstanden mod dette lovforslag, og sagde på et andet tidspunkt i sin tale – og de to ting hang meget nøje sammen – at der ikke lægges op til, at man skal drive erhvervsvirksomhed med dette lovforslag. Det synes jeg er utrolig væsentligt at få ind i debatten, og jeg siger personlig tak for udsagnet om, at der ikke skal drives erhvervsvirksomhed med dette forslag.

Men jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at problemet jo er, at forslaget giver mulighed for det. En vedtagelse af dette forslag åbner helt mulighed for, at der drives erhvervsvirksomhed, og så hjælper det jo ikke, at fru Lone Dybkjær har stået her den 19. november 1991 og sagt, at der ikke lægges op til, at der kan drives erhvervsvirksomhed, for der kan altså drives erhvervsvirksomhed, som forslaget foreligger; det er jo det, der er nøgleproblemet. Og jeg er desværre sikker på, at den mulighed vil blive brugt, og det, uanset om det er borgerligt eller socialdemokratisk ledede kommuner, må jeg desværre sige.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg er meget glad for, at fru Lone Dybkjær også ville tage aspektet pladser i bestyrelser i betragtning, herunder byrådsmedlemmers og borgmestres placering. Nu er det jo ikke sådan, at en borgmester kan sidde i en bestyrelse i et privat selskab og repræsentere kommunen, man kan kun sidde som egen person, helt adskilt i enhver henseende fra den kommunale aktivitet. (*Muntherhed*). Jamen sådan er reglerne, så det går jeg ud fra også efterleves.

Hvad angår systemeksport, er der intet krav til en selskabskonstruktion for at sælge viden i system. Og det finder sted daglig; der er kommuner, der sælger deres viden. Herlev Kommune sælger deres viden til Japan på ældreområdet. Det kræver ikke nogen selskabskonstruktion. Man sælger sin viden i samarbejde med andre og laver altså samarbejdsaftaler, men man sælger sin viden og får penge for den i den kommunale kasse. Så det er altså ikke et argument for systemeksport, at man skal have selskaber.

I den forbindelse kan jeg gøre opmærksom på, at hvis vi skal sælge viden på CPR-området, der hører under min ressort, vil det da ikke ske i selskabsform. Vi vil da bare kunne sælge vores viden i samarbejde med andre. Hvorfor i alverden skulle vi etablere et selskab for det?

Men det, der for mig ikke er forståeligt, er grundholdningen hos Det Radikale Venstre. Jeg har altid opfattet det sådan, at styrken i dansk folkestyre, det lokale selvstyre, var åbenhed. Jeg har altid opfattet det sådan, at Det Radikale Venstre her i Folketinget har kæmpet for, at der var offentlighed i forvaltningen, og det vil sige, at stort set alt skal behandles for åbne døre. Heri ligger sikkerheden for almindelige borgere i at kunne vide, hvad der sker. Og det er sådan, at den almindelige borger af praktiske grunde som hovedregel ikke har adgang til at overvære samtlige møder i by- og amtsråd. Derfor har man pressen som borgerens forlængede arm eller borgerens vagthund, når det gælder om at følge med i beslutningsprocessen i det lokale selvstyre. Så fornemt er det.

Dette at have som mål, at mest muligt kan finde sted i aktieselskabsform i forbindelse med kommunal aktivitet, er jo at flytte kompetence og beslutninger fra det åbne forum i et byråd ind i et lukket selskab, hvortil pressen og de andre politikere i byrådet ikke har adgang, og hvortil borgerne slet ikke har adgang. Man kan historisk erfare, hvad der er sket, men man har ingen umiddelbar adgang.

Sådan er regelsættene, og jeg forstår ikke, at fru Lone Dybkjær ideologisk kan mene, det skulle være en gevinst, når det nu er unødvendigt at etablere et selskab, fordi man kan beslutte det i byrådet, hvor selv de små partier i byrådet har mulighed for at være med og for at fortælle deres vælgere, hvad det egentlig er, der finder sted. Der ligger i dansk folkestyretradition en meget sund balance i det, at de folkevalgte – også lokalt – på gader og stræder, hos købmanden om lørdagen, bliver mødt af vælgere eller borgere, der siger: Hvad er det egentlig, I går og beslutter? Hvorfor skal I nu rejse til Japan? Er det nødvendigt? Man ved altid, at man som folkevalgt i et åbent forum skal være i stand til at begrunde det, man beslutter, at argumentere for det.

Men sådan er det ikke i et aktieselskab. Jeg vil gerne spørge fru Lone Dybkjær: Hvem står